

תת"ע (חיפה) 6740-09-24 - מדינת ישראל נ' תאמר מסארוה

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 6740-09-24 מדינת ישראל נ' מסארוה
תיק חיצוני: 31250127607

לפני כבוד השופט אור לרנר

מדינת ישראל

מאשימה
נגד

תאמר מסארוה

נאשמים

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשם טוען כי נודע לו על פסק הדין שניתן בעניינו רק עת התייצב במשרד הרישוי בכדי להוציא רישיון נהיגה. עוד טוען כי במועד הדיון היה חולה ומשכך לא התייצב לדיון. כן טוען לנסיבות אישיות ולהתחשבות בית המשפט בהן.

המאשימה טוענת כי יש לדחות את הבקשה אך מן הטעם שהוגשה שלא במסגרת סד הזמנים הקבוע בחוק.

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

המדובר בהזמנה לדיון שקיבל הנאשם לידי במועד ביצוע העבירה. כלומר, אין חולק כי ידע אודות מועד הדיון הקבוע בעניינו. לדברי הנאשם, לא התייצב נוכח מחלה. מאישור המחלה שצירף לתיק, ניתן ללמוד כי אובחן עם כאבי גב תחתון וכי איננו מסוגל לעבוד (במקצועו או בכלל). ודוק, אישור המחלה לא מלמד על כך שלא יכול היה הנאשם לצאת מפתח ביתו ולהתייצב לדיון הקבוע בעניינו. במצב דברים זה, היה על הנאשם ליצור קשר עם מזכירות בית המשפט ולהגיש בקשת דחיה מסודרת, ולא לעשות דין לעצמו (קל וחומר כאשר קיבל את אישור המחלה 4 ימים עובר לדיון).

בנוסף, עיון בתיק בית המשפט מלמד כי פרוטוקול פסק הדין והודעת הפסילה נמסרו לנאשם כתובתו ביום 05.01.25, וחזרו בציון "סירב לקבל - הודבק". כן עולה כי המסמכים האמורים הומצאו בשנית ביום 07.01.25, וחזרו בציון "בהיעדר הנמען, נמסר למי שגר עמו בבית". לפיכך, פסק הדין בצירוף הודעת הפסילה הובאו לידי הנאשם כבר ביום 07.01.25, ומשכך לא ברור מדוע בחר להגיש הבקשה רק ביום 17.05.25, כמעט 4 חודשים לאחר מכן. מעבר לעובדה שמדובר בשיהוי ניכר, על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982), זאת לא עשה הנאשם ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו. ר' לעניין זה עפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהויות לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה".

גם לגופו של עניין, איני מתרשם כי קיים חשש ממשי לעיוות דין שעה שהמבקש לא פירט בבקשתו כל סיכויי הגנה למעט רצונו להישפט. נסיבותיו האישיות, בכל הכבוד, לא מהוות חשש לעיוות דין ומשכך אין בידי להתחשב בהן בבואי להחליט על ביטול פסק הדין שניתן בהיעדר. כן יצוין כי ממילא מדובר בטענות אשר הועלו בעלמא, ללא כל ביסוס ראיתי מספק.

לא זו בלבד, הנאשם אף לא צירף תצהיר מטעמו לאימות העובדות הנטענות, עובדה אשר מקימה כשלעצמה עילה לדחיית הבקשה. לעניין זה יפים דבריו של השופט כב' השופט מרדכי כדורי בעפ"ת 75796-10-24 נאסר אלדין נ' מדינת ישראל:

"בהתאם להלכה הפסוקה, נאשם המבקש לבטל פסק דין שניתן נגדו בהעדרו, נדרש לפרט בבקשתו את כלל טענותיו ולצרף לבקשה אסמכתאות ותצהיר מטעמו (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד(6) 793, 802). משלא צורף תצהיר, היה על בית משפט קמא לדחות את הבקשה על אתר."

אשר על כן, לא התרשמתי כי קיימת הצדקה לאי התייצבותו של הנאשם או כי קיים חשש לעיוות דין ולפיכך אני דוחה את הבקשה. פסק הדין מיום 24.12.24 יעמוד על כנו.

זכות ערעור כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג סיוון תשפ"ה, 19 יוני 2025, בהעדר
הצדדים.